La roda de la vida

La fotografia és el llenguatge de la llum i la fotografia cinematogràfica és escriure amb llum en moviment. La tècnica del cinema exigeix escriure i descriure allò que existeix i també el que no. Néstor Almendros, un director de fotografia barcelonès, que va treballar amb els millors directors del seu moment, deia que la seva feina consistia a rodar una posta de sol real i que semblés feta en un estudi i, en canvi, rodar-ne una altra de falsa en un estudi i que semblés real.

Això és el que ha aconseguit el vell mestre Vittorio Storaro amb les fabuloses imatges de Wonder Wheel, el darrer film de Woody Allen. Storaro va mamar pantalla des de petit, a casa seva, perquè el seu pare era projeccionista a Roma i els seus ulls es van amarar de clarors i ombres, de somriures reals i de falsos, de frases d'amor i d'odi, recreades amb l'immortal idioma de la llum. Storaro ha aportat el seu mestratge i Allen ha reblat el clau novament –i feliçment– en aquesta crònica de vides precàries, d'històries fràgils d'amor i de desamor, en les quals cadascú és el seu pitjor enemic, i en què una decisió, un mot de més o de menys, pot fer saltar tots els fusibles.

La vida és com una roda de fira, com la roda de Coney Island, que gira incansablement vora la platja. Tot es mou amb el seu ritme i el fulgor dels capvespres l'envolten d'una perenne sensualitat. Els tons rogencs tenyeixen la història, el món real i fantàstic ordit per Allen i Storaro, amb els colors de la paraula i la parla de la llum, embolicats amb els sons de «You belong to me». Qui sap si jo també, volant amb el pensament en un ocell platejat, des de Brooklyn fins a Roma –i viceversa–, sempre creuré que l'un i l'altre em pertanyen, que el cinema és la vida i que la resta són només ombres en un carreró.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/01/03/roda-vida/888037.html?utm_source=rss